

JACQUES MEES – EP MASKED AND SEPARATED

De nieuwe EP van Jacques Mees is een tribute voor de artiest Bob Dylan die aan het einde van deze maand 80 jaar zal worden. Op de EP vertolkt Jacques Mees vijf liedjes van de meester. Maar hij kopieert niet maar interpreteert. En zo hoort het ook bij Dylan. Vanaf 1978 ga ik naar de concerten van Dylan in Nederland en altijd zijn er twee vragen bij de fans; welke nummers gaat hij spelen en zal ik ze herkennen. Dylan speelt een nummer nooit hetzelfde en dus voor mij moeten ook coverversies een interpretatie zijn van de uitvoerende artiest.

Het openingsnummer *Father of Night* is sober uitgevoerd in vergelijking met de oorspronkelijke versie op Dylan's LP *New Morning* uit 1970. Jacques Mees gebruikt geen piano en er is ook geen achtergrondkoor. Ook wordt het nummer in een trager tempo gespeeld dan in de versie van Dylan. Dat geeft ruimte voor een zorgvuldige dictie van de tekst met een fraaie -klassiek klinkende-gitaarmelodie.

Het volgende nummer van deze EP is *Queen Jane Approximately*. Het is het oudste nummer van Dylan op deze EP en afkomstig van de LP *Highway 61 Revisited* uit 1965. In de oorspronkelijke versie wordt Dylan begeleid door het ijzersterke duo Al Kooper en Mike Bloomfield dus is het erg gewaagd om dit nummer te coveren. Jacques Mees wordt in zijn versie begeleid door Luigi Catuogno op de klassieke gitaar, Jos van Es op bas en Martijn Kerkhofs met de tamboerijn. Zelf bespeelt Mees de akoestische gitaar naast de zangpartij. Het is een heel ander nummer geworden dan het oorspronkelijke. Dat komt vooral door het afwezig zijn van het orgel van Al Kooper die in sterke mate voor mij de oorspronkelijke sfeer bepaalt. De gitaren in de coverversie nemen de rol van het orgel over en doen dat op overtuigende wijze.

Het volgende nummer is *Dirge*. Dit nummer staat oorspronkelijk op de LP *Planet Waves* uit 1974 en Dylan wordt daarbij begeleid door Robbie Robertson, de leadgitarist van de legendarische groep "The Band". De versie van Jacques Mees is ingetogener dan het origineel maar het bijzonder elegante gitaarspel van de Italiaanse gitarist Luigi Catuogno maakt het toch speels. En dat is toch speciaal omdat we het hier over een treurzang hebben – de letterlijke vertaling van "dirge". Een bijzonder fraaie uitvoering van dit lied.

Het voorlaatste nummer is *Tell Me* uit 1991 en staat op de *The Bootleg Series Volumes 1-3: Rare & Unreleased 1961-1991*. Dylan wordt daarbij ondersteund door de topgitaristen Mark Knopfler en Mick Taylor. Jacques Mees hoeft daar in deze versie niet voor onder te doen met zijn bezetting. De klassieke gitaar van Luigi Catuogno en de eveneens Italiaanse Anna Palumbo op de accordeon geven samen met Jos van Es op de contrabas het lied een bijzondere gelaagdheid. Een nummer dat je blijft herhalen om te beluisteren.

Uitsmijter is *Not Dark Yet* en is door Dylan uitgebracht in 1997 op zijn LP *Time Out of Mind* en gaat over het ouder worden en de naderende dood. Hierin past het kalme ritme prima dat in de versie van Jacques Mees wordt gebruikt. Alle instrumenten worden bespeeld door Martijn Kerkhofs waarbij de heldere akoestische gitaar deze versie extra versterkt. Even is er een subtiele toevoeging van de harmonica door Jacques Mees. Een heerlijk lied om bij te mijmeren.

Jacques Mees wordt al heel lang beschouwd als een van de beste vertolkers van Bob Dylan en dat bewijst hij weer eens met deze EP. Hij herhaalt immers niet maar interpreteert Dylan en creëert daardoor iets nieuws. Om het met Dylan, de Nobelprijswinnaar voor de literatuur in zijn eigen woorden te zeggen: "I can't sing a song that I don't understand". Jacques Mees snapt Dylan.

Mei 2021, Ruud Severijns, Bob Dylan fan sinds de jaren zestig en auteur van de in 2020 verschenen haiga-haiku dichtbundel "Uit de schachten van de Nacht" <https://lnkd.in/eW3zRZi>